

LUKÁŠ SUPERHRDINA

Dana Böhm

COO
BOO

Lukáš superhrdina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Dana Böhm
Lukáš superhrdina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

LUKÁŠ SUPERHRDINA

Dana Böhm

COO
BOO

Hynkovi a Julii

„Tati, prosím tě, zastav,“ volal jsem ze zadního sedadla.

„Proč?“ divil se táta. „Už takhle jedeme dost pozdě.“

„Jsem v pyžamu!“

„Cože?!“ vykřikl a mrskl pohledem do zpětného zrcátka. „To, co máš na sobě, je pyžamo?“

„Jo.“ Při bližším zkoumání jsem zjistil, že mám na sobě i papuče, ale to mu říkat nebudu. V zrcátku nejsou vidět.

„A nemůžeš v tom být? To vůbec nevypadá jako pyžamo,“ snažil se mě přesvědčit táta, protože v raném provozu nechtěl strávit ani o minutu navíc.

„To vypadá jako pyžamo. Pyžamo vždycky vypadá jako pyžamo. Je jedno, jestli na něm máš proužky nebo všechny hrdiny od Marvelu, vždycky každý pozná, že je to pyžamo. Já navíc mám zrovna ty proužky. Nevím, proč někdo vymyslel pyžama s proužky. Taková blbost! Tati, máš taky pyžamo s proužky?“ Ta debata se mi začínala líbit.

„Ticho!“ Auto se zatřásl. „Půjdeš do školy v pyžamu a basta! Nemám čas na takové kraviny, jako že se čtvrták zapomene převléct.“ Zakroutil hlavou a spíš pro sebe dodal: „To já jsem v tvých letech chodil každé ráno pěšky čtyři kilometry, a ještě jsem k tomu vodil tvou tetu do školky.“

Chtěl jsem namítnout, že mě táta vozí jen v pátek a mé sestře je patnáct, ale místo toho jsem jen pokrčil rameny a hluboce vzdychl. Tak aby to táta slyšel. Ale myslím, že už to nevnímal. Mával rukama z okýnka a blikal takovým tím výstražným trojúhelníkem, aby se mohl v dopravní špičce otočit do protisměru.

„Máš minutu na převlečení,“ řekl mi táta už mírnějším tónem před domem.

Hodil jsem na sebe kraťasy a tričko, obul si sandály a běžel jsem zpět. „Hotovo! Jedeme!“ prohlásil jsem vítězoslavně.

Táta sešlápl pedál a vypálili jsme vpřed tak rychle, že jsme určitě i kousek letěli.

Pak mi to došlo. Máme tělák! Budu se muset v šatně převlékat. Nevzal jsem si pod kraťasy trenky, nechtěl jsem se tím zdržovat.

„Tati???“ zeptal jsem se nejmilejší tónem, jaký jsem dokázal nasadit.

„Co!“ zařval tatínek. Vůbec to neznělo jako otázka a vůbec to neznělo mile.

„Můžeme se otočit?“

„PROČ?????“

„Zapomněl jsem si obléct trenýrky.“

Tatínek otevřeným okýnkem zahulákal ven něco, čemu nebylo rozumět, ale z čeho bylo jasné, že je na pokraji zoufalství. Nevím, jestli to způsobila tlaková vlna tatínkova mocného řevu, nebo řev samotný, ale pes, který šel po chodníku podél cesty, zavyl, zakňučel a upadl. Jeho panička, která byla předtím shrbená nad holí, nadskočila, zahodila hůl a narovnal se.

„Tati, zastav! Možná potřebují pomoc!“ prosil jsem.

„Jediný, kdo tady potřebuje pomoc, jsem já,“ vyštěkl tatínek a ani trochu nezpomalil.

Ohlédl jsem se, abych se ujistil, zda to ti dva zvládnou. Pes i jeho panička běželi za naším autem a mávali ocasem a holí. Protože jsme už znovu trochu letěli, neměli šanci nás dohonit. Ale byl jsem rád, že je jim dobře. Tatínek byl zase rád, že za čtrnáct dní začínají prázdniny a nebude mě muset nikam vozit. Maximálně na tábor, a tam mě prý odveze s velkým potěšením.

Podle mě by dospělí měli mít víc trpělivosti a neměli by se naštvávat kvůli nedůležitým věcem, jako je pyžamo nebo cizí řev. Až já budu velký, nezapomenu, že pro děti jsou důležité úplně jiné věci. Třeba že vždycky potřebují v *Minecraftu* ještě něco dokončit. Zabít Creepera. Vytěžit ještě jeden Emerald. Dát spát Steva. Tohle by všechny mámy na světě měly vědět dřív, než řeknou to šíleně kruté slovo KONEC.

Taky vím, že je pro děti strašně důležité dát ještě jeden gól, když hrají na zahradě fotbal. Protože (nevím, proč to tak je, ale je) sousedovic kluci vždycky vedou, zrovna když máma oznámí KONEC. Ale těsně než to řekne, se těm dětem začne dařit a určitě

by to vyrovnaly, ba i vyhrály, nebýt toho strašidelného slova KONEC.

Jo a ještě jedna věc je velice důležitá. Nikdy, ale opravdu nikdy, a tohle si, maminky, zapamatujte, nesmíte svým dětem stopnout film jen proto, že už je půl desáté a musí jít do postele. Vy, maminky, máte tu vzácnou vlastnost, že slovo KONEC vyřknete zrovna v tom nejnapínavějším momentu. A čekat celý den, jestli Spiderman vymyslí únikový plán, se vážně nedá. No, teda on ho vždycky vymyslí, to víte, to ví všichni, ale co kdyby...

Tohle já svým dětem nikdy neudělám. Vždycky je to nechám dokoukat.

MÉ SUPERSCHOPNOSTI

Nikdy taky svému dítěti nedám tak pitomé jméno, jako mám já. Lukáš. Kdo se v *Minecraftu* může jmenovat Lukáš? Možná tak pračlověk. Ale i když jsem se přihlásil jako Lukáš2621, tak už to existovalo. Dokonce i Lukáš8087 už existoval. Chápete to? Tolik Lukášů přece nemůže existovat.

No, možná jo. V naší třídě jsem sice sám, ale ve vedlejší jsou dva, a ten protivný páťák, co se na mě vždycky vytahuje v jídelně a snaží se mi plivnout do polévky, je taky Lukáš. Teda máme ho oslovovat Luke, ale to spíš potvrzuje, že je to pitomec.

Do třídy s Lukem chodí i můj soused Honza, kterému rodiče říkají Jan. Nevím, proč mu vymysleli